

rozbieżne interesy, przed wszelką istotną nierównością (wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 30 kwietnia 1998 r. w sprawie C-136/95 Thibault), wobec czego sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu, które, nakazując wykluczenie ze szkolenia zawodowego i jednocześnie dając możliwość zapisania się na kolejne szkolenie, zmierza do zapewnienia właściwego przygotowania zawodowego, ale pozbawia pracownicę szansy na wcześniejsze osiągnięcie nowego stopnia w hierarchii zawodowej w tym samym czasie co jej koleżdy płci męskiej z konkursu i szkolenia, wraz z otrzymywaniem stosownego wynagrodzenia?

- 3) Czy art. 14 ust. 2 dyrektywy 2006/54/WE, zgodnie z którym nie stanowi dyskryminacji odmienne traktowanie ze względu na cechy stanowiące prawdziwe wymogi zawodowe, powinien być interpretowany w ten sposób, że pozwala państwu członkowskiemu opóźnić dostęp do zatrudnienia ze szkodą dla pracownicy, która z powodu urlopu macierzyńskiego nie mogła skorzystać z pełnego szkolenia zawodowego?
- 4) W wypadku opisanym w lit. c) i przy założeniu, że art. 14 ust. 2 teoretycznie ma zastosowanie do przedstawionej tam sytuacji, czy jednak przepis ten, w związku z ogólną zasadą proporcjonalności, powinien być interpretowany w ten sposób, że sprzeciwia się przepisowi krajowemu, który nakazuje wykluczenie ze szkolenia pracownicy nieobecnej z powodu urlopu macierzyńskiego, zamiast zapewnić przeprowadzenie równoległego szkolenia dodatkowego, umożliwiającego uzupełnienie zaległości w szkoleniu, dzięki czemu pogodzone zostałyby prawa pracującej matki i interes publiczny, pomimo kosztów organizacyjnych i finansowych wynikających z takiego rozwiązania?
- 5) Czy dyrektywa 2006/54/WE, w wypadku interpretowania jej jako sprzeciwiającej się przytoczonemu przepisowi krajowemu, zawiera w tym względzie uregulowania self-executing, które mogą być bezpośrednio stosowane przez sąd krajowy?

(¹) Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja przedrządowana); Dz.U. L 204 s. 23.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 9 października 2012 r. w sprawie T-366/11 Bial-Portela & Ca, SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 19 grudnia 2012 r. przez Isdin, SA

(Sprawa C-597/12 P)

(2013/C 86/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Isdin, SA (przedstawiciele: H.L. Mosback, advocate, G. Marín Raigal, P. López Ronda, G. Macias Bonilla, abogado)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Bial-Portela & Ca, SA

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- utrzymanie w mocy decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 6 kwietnia 2001 r. oddalającej sprzeciw w całości;
- obciążenie Bial-Portela & Ca, SA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się przeinaczenia dowodów, gdyż stwierdził w pkt 34 zaskarżonego wyroku, iż „Izba Odwoławcza błędnie stwierdziła, że brak jest podobieństwa fonetycznego pomiędzy wspomnianymi oznaczeniami”. Jednakże Izba Odwoławcza nie popełniła błędu — jak to uznał Sąd — stwierdzając, że brak jest podobieństwa fonetycznego pomiędzy oznaczeniami, ale przeciwnie dokonała poprawnej analizy podobieństwa fonetycznego pomiędzy oznaczeniami, uznając, że pomimo podobieństwa fonetycznego pomiędzy oznaczeniami ogólne brzmienie oznaczeń jest różne. Wnosząca odwołanie uważa, że powyższy wniosek Izby Odwoławczej, który został przeinaczony przez Sąd, powinien zostać potwierdzony.

Ponadto wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, gdyż stwierdził w pkt 40 zaskarżonego wyroku, że „towary należące do klasy 3 i znaczna część towarów należących do klasy 5 [...] są zazwyczaj wystawiane do sprzedaży w supermarketach i z tego względu wybierane przez konsumentów w następstwie wizualnej oceny ich opakowania”. To ustalenie faktyczne nie zostało poparte żadnymi dowodami i tym samym spowodowało przeinaczenie okoliczności faktycznych, na których powinna była zostać oparta decyzja. Co więcej, okoliczność ta nie została podniesiona przez żadną ze stron i z tego względu mogła być wzięta pod uwagę tylko, jeśli była powszechnie znana (a przy uwzględnieniu argumentów wskazujących na brak wiarygodności tej okoliczności uznanie jej za taką stanowiłoby samo w sobie przeinaczenie okoliczności faktycznych). Z tego względu okoliczność ta nie może być wykorzystana jako podstawa stwierdzenia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Wnosząca odwołanie podnosi także, że została naruszona zasada audi alteram partem wyrażona w art. 76 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (¹) (dawniej art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 (²)), a Sąd błędnie zastosował art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz mające znaczenie orzecznictwo, naruszając tym samym prawo Unii. Sąd nie przeprowadził całościowej oceny rozpatrywanych znaków towarowych przy uwzględnieniu wszystkich czynników istotnych dla okoliczności niniejszej sprawy.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).
 (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 2004, L 11, s. 1).